

[Valdemar Thomsen.]

var, sagde Handelsministeren, Repræsentanter for Industri, Engroshandel, Detailhandel, Haandværk, Landbrug, Andelsforeninger, Fiskeri og Arbejdere. Ja, jeg maa indrømme, jeg var ærlig talt ikke klogere, end at de samme Erhverv og de samme Interesser har Repræsentanter ogsaa her i Rigsdagen; men Rigsdagsmændene maa altsaa efter Regeringens Mening være uegnede til at tage sig af vanskelige Opgaver. Naar det er Regeringens Standpunkt, ja, saa er der jo beklageligvis ikke noget at gøre ved det. Hvis nemlig blot en Del af de 225 Rigsdagsmedlemmer havde været Opgaven voksen, kunde selvfølgelig det meste af det Arbejde, der nu udføres af alle mulige andre, være udført paa normal Vis her i Rigsdagen. Personlig er jeg overbevist om, at Rigsdagens Medlemmer, der er betalt for det, som er valgt til det, udmærket kunde røgte den Opgave, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte ved Hjælp af sine 42 Raadsmedlemmer og 10 forskellige Nævn nu tager sig af.

Jeg ser ikke rettere, end at Ansvar et forflygtiges i allerhøjeste Grad gennem de hemmelige Raadslagninger. Naar alle, som Tilfældet er her, er medansvarlige, er der ingen til at tage det egentlige Ansvar. Jo, siger man — det sagde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for et Øjeblik siden —, Ansvar et er naturligvis Handelsministerens og Regeringens. Og formelt er dette vel rigtigt, men reelt er det forkert. Befolkningen har den Opfattelse, at det er Nævnene og Raadene, der har Ansvar et, og derfor bliver det stykket ud til alle, og dermed til ingen. Det fremgik i øvrigt ogsaa af det, som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen var inde paa, da han sagde, at det i 1914 gik saadan, at det ikke blev Regeringen, men Den overordentlige Kommissions Medlemmer, der fik Ubehagelighederne. Og jeg mener da, at netop fordi Stillingen er saadan, er der en Fare for, at vi ender i det rene Bureaukrati med alle dets Fristelser og Farer. Det er uværdigt, forekommer det mig, for Rigsdagen at sidde og nusse med forholdsvis smaa Ting, samtidig med at Regeringen overlader de hemmelige Raad at træffe Afgørelse vedrørende Befolkningens livsvigtige Spørgsmaal.

Under Behandlingen her i Tinget af det oprindelige Forslag i September Maaned stillede min Gruppe Krav om, at Prisen paa Varer, der produceres her i Landet, skal ansættes saaledes, at den dækker dokumenterede Produktionsomkostninger, og at der skulde fastsættes saadanne Vekselkurser,

at ingen prismæssig Forskydning finder Sted til Ugunst for Eksporterhvervene, før Eksportpriserne er paa Højde med Prisniveauet for samtlige Leveomkostninger. Regeringen tog ikke noget Hensyn til disse Krav, skønt den maatte vide, at de i det væsentlige var Udtryk for Landbrugets Standpunkt. Den Omstændighed, at man nu for Brødkorn fastsætter Maksimalpriser og udsteder Fodringsforbud uden at sikre de paagældende Landmænd mod at lide Tab ved Indkøb af Erstatningskorn, er efter min Mening saa urimelig, saa uretfærdig, at vi selvfølgelig ikke ved at stemme for den foreliggende Bemyndigelseslov vil tage noget Medansvar for noget saadant.

Regeringen indledede, som man vil erindre, sine Krisedispositioner med en Ændring af Sterlingkursen, der i høj Grad forringede Landbrugets Indtjeningsmuligheder. Den Tendens, der da blev afsløret, er siden blevet om muligt endnu mere udpræget, ikke mindst ved Fremsettelsen af Forslag til Lov om et midlertidigt Løntillæg til Tjenestemænd og lignestillede. Saa længe Regeringen fører en efter vor Mening fuldstændig ødelæggende økonomisk Politik, maa den ikke forvente, at vi i Form af en Bemyndigelseslov vil give den mere Magt, end den har i Forvejen. Det vil vi ikke, ikke mindst fordi vi ikke kan finde nogen Mening i Regeringens Dispositioner — noget, som jeg ofte har udtalt mig om, men lad mig nu her nævne et bestemt Eksempel fra den allersidste Tid, nemlig fra i Gaar.

Den højtærede Handelsminister udtalte og beklagede, at det ikke er gaaet op for alle, at Forholdene økonomisk set vil arte sig helt anderledes end under Verdenskrigen i 1914. Men er det virkelig gaaet op for Regeringen? I saa Fald: Hvilken Mening er der da i Nationalbankens og Regeringens Valutapolitik og økonomiske Politik i det hele taget, naar den Politik, som der er kommet til Udtryk, saa aabenbart er anlagt, ikke efter det, vi ser nu, men efter stigende Priser og stigende Omsætning. Og hvilken Mening, maa jeg spørge, ligger der til Grund for den højtærede Handelsministers Erkendelse i Gaar af Afsætnings- og Tilførselsvanskeligheder, af Misforholdet mellem Eksport- og Importpriser, naar man fortsat opererer med et Pristal, der overhovedet ikke har noget med Virkeligheden at gøre, og naar Finansministeren, som det skete i Gaar, forelægger Forslag, der gør Byrderne fuldstændig utaalelige for dem, som i særlig Grad rammes af de Ulykker, der vælter ind over os?